

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

A ante C

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Abrotonus. Pictor Samius, de quo Plin. & Abros, gens Tarentinorum ad mare Adriaticum. Steph.
Abrotychus, pen. corr. ἀβρότυχος, nobilis Atheniensis fuit, Lysidis filius, cuius fideli strenuam opera usus est Themistocles in bello Persico, & in legatione apud Lacedaemonios. Vide Herod. lib. 5 & Thucyd. lib. 1.
Abrotonium, sive Abrotanium: nomen proprium est mercetricis & matris Themistocles. Nomen est ductum ἀβρότον, quod Latine sonat **glabrum & delicatū**. In quo vocabulo libet annotare que apud Græcos in ore exeunt, apud nos in ore exciunt in autem executione, omnia esse neutra, præter propria virorū, quæ sunt masculina, ut Pægnium, Dinacium: & mulierum propria, quæ femina sunt, ut Glycerium, Philotum, Eustochium, & similia. Licet ergo utriusque sexus conveniant, ut scortum & mancipium, & pluralia in a, pro hominibus ponantur, ut Servitia, pro servis, Ministeria, pro ministris: & in eadem notent, ut Rhenum, Crustumium: aut fructuum nomina pro arborum nominibus ponantur, ut poma apud Tibullum: aut quævis animalia (quæ paucissima sunt, & aut masculina, aut femina, aut comunita esse debet) significet, et omnia: tamen quia in ore exeunt, aut singulariter per unum terminantur, supra dicta omnia censentur neutra.
Abrotonium pen. corr. ἀβρότον Steph. Oppidi nomen est in Africa inter duas Syres, non procul à Lepo, cuius meminit Pto. lib. 5. cap. 4. & Strab. lib. 17.
Abiarum Plin. ἀβία. Ptolemæo, flumen est Armeniæ minoris, non procul à Sebastopoli, in Pontum influens. Hoc cum Pandris montibus, ex quibus oritur, Armeniam minorem ab Adiabene regione separat, teste Plin. lib. 6. cap. 9. & est & casium eiusdem nominis, flavio huic immixtus: ut testatur idem Plin. lib. 6. cap. 4.
Abilax, ἀβιλὰξ Stephano, populi Abis, à Plin. lib. 6. cap. 4. in Colchide prope Phasim amnem collocati.
Abintus, vel Abynthus, utroque enim modo scribitur, teste Stephano, ἀβύνθος ἀβύνθος, urbs est Thraciæ: cuius incolæ dicuntur Abynthii, ἀβύνθιοι, quorum meminit Herod. lib. 6.
Abitus, oppidum Asiæ Plin. lib. 6. cap. 26.
Aburos, pen. corr. ἀβυρος. Offina. Insula est in mari Adriatico, nunc in Venetorum ditone, Liburniæ adiacens, cum oppido eiusdem nominis. Vtriusque meminit Ptol. apud quem scribitur ἀβύρος.
Abus, Fluvius. Vide **ABS**.
Abysynthi dicitur, ἀβυσυνθία, Insula sunt in Adriatico mari, Illyrico adiacentes, à fratre Medæ ibi interfecto, nomine Abysyntho, sic appellata, ut Plin. scribit lib. 5. cap. 26. & Strabo lib. 7.
Abysynthum, ἀβυσυνθον, Insula est maris Adriatici, non procul ab Italia, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 21.
Abysynthus, ἀβυσυνθος, A Etræ regis Colchorū & Ispæx, sive (ut illi malunt) Idix filii Oceani filius, alio nomine Aegialeus dictus, quem foror Medea cum Iasone discedens membratim dissectum circumquaque, dissecat, ut sequentē se partē in colligendis ossibus occupatum remoraretur, ne se à fugā retraheretur unde locus ille dictus est Græcā voce **Tyrus**: id est, incisio. Hæc Ovid. lib. 3. Tristium, eleg. 9. Plinius verō & Strabo non apud Tomitæ Abysynthum dissectum volūt, sed in insula quadam maris Adriatici, una eorum, quæ ab illius exinio Apythides vocatae sunt, Vide Plin. lib. 5. cap. 26, & Strab. lib. 7. Fuit insuper Abysynthus, teste Suida, Nicomedienfis quidam miles, qui quum sub Constantino ad Istrum militaret, librum utilissimum scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, cuiusque pulcherrimum & emendatissimum habet Antonius Vicecomes Mediolanensis.
Abudiacum, ἀβυδιαν, Urbs est Germaniæ, non procul ab Augusta Vindelicorum, Ptolemæo.
Abula, Urbs Hispaniæ, Ptolemæo.
Abubus, Britannia Fluvius maximus, Ptolemæo: sed rectius Abus legitur.
Abus, αβυς. Pars est montis Tauri supra Armeniam ad viam quæ fert versus Ecbatana. Vide Strab. lib. 11. & est etiam Abus Ptolemæo fluvius Britannia.
Abutuense, Oppidum. Plin. lib. 4. cap. 29.
Abyleni, populi ἀβυλων, ab Abydo civitate Asiæ: qui quum tam arcta oblatione coangustarentur, ut nulla salutis spes superesset, multis multitudinem tanta invasit rabies, ut repente proditos rati, qui pugnantibus occubissent perjurium aliis aliis extorcentes, & sacerdotibus maximè, qui, quos ad mortem devovissent, eorum deditionem vivorum hosti fecissent, repente omnem ad cædes conjugum, liberorumque discurrentes, sequi ipsi pariter omnes læti interfecerunt. Vide Livium.
Abudon, αβυδων, pe. genitivi prod. αβυδων, Regiuncula est Macedonia. Autores Suidæ & Stephanus.
Abydos, penult. prod. ἀβυδος, Urbs Asiæ à Mileis condita, Gyge Lydoru rege permissa, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europa opponitur, intercedente angusto

mari, quos ab Helle Phryxi forore in eo submersa, Hellepontus nuncupatur. Id quū Asiam ab Europa dividit, Xerxes potēte conjunxit. Vide & Musæus: Σηώς ἰδα, & Ἄβυδος αβυδος ἰδου ῥοδὸς ῥα, γὰρ τὴν εἰς πύλιν, & subdit: Ἴδου ῥοδὸς αβυδος, & ἰδου ῥοδὸς αβυδος, Ἄβυδος γὰρ πύλιν ἀβυδων, ἀβυδος, ἀβυδος ἰδου ἀβυδος. & Fuit autē Abydos patria Leandri. De hac Virg. lib. 1. Georg. Pôtus & ostriferi faucēs tentantur Abydi. Et dicitur hæc Abydos, & hoc abydu. Hinc Abydeus, a, um, & sic Abydenus, a, um, ἀβυδων. Ovid in Epist. Leandri ad Ero. Mittit Abydenus, quā mallet ferre, salutem. Est idem Aegypti oppidum, Mennois regia, & Ostris templo inclytum. Plin. lib. 5. cap. 9.
Abyla, ἀβυλα Suidæ, seu dichrona, Mons est excelsus Mauritaniæ Calpæ monti, qui in Hispania est oppositus, quos ambos Hercules columnas dicitur. De hac Dionysius Apher. Ἄβυλα δὲ τὴν ἀβυδων ἰδου ῥοδὸς ῥα, γὰρ τὴν εἰς πύλιν, Ἄβυδος γὰρ πύλιν ἀβυδων, ἀβυδος, ἀβυδος ἰδου ἀβυδος. Sed ultimæ clarorum Iberorum terminus Oceano proximus est occiduo, cui præcella una ex columnis Abyla imminet, infra quam urbs amœna Tartessos. Quæ de re multa Eusta. hius scribit. Abyla & Calpæ montes olim perpetuo jugo cõjuncti, ab Hercule (ut est in fabulis) sunt separati, & sic immixtam terram mare, quod in hodiernū usq. diem **Mediterraneum** nuncupatur. In his præterea sunt Herculis Columnæ, quas ibidem fixisse dicitur, quum boves Geryonis vestigaret, petinde atque ultima ibidem esset orbis meta. Ptolemæo Abylos vocatur, ἀβυλος: Suidæ ἀβυλα: Plinio, Latinis quæ ferè omnibus Abila per in nostrum: quemadmodum & nos scribendum putamus. Vide supra **ABILA**. In superiore loco Dionysii scribitur Ἄβυλα, quâ scripturam retinet Eustathius. Vide Synony. Ortelii in Alybe.
Abzœ, penult. corr. Populi sunt ad Oceanum Scythicum, Plinio teste, lib. 6. cap. 13.

A   ante   C.

Acæ, vel **Acæ**, Ἄκα, ἀκα Suidæ. Phœnicum est oppidū non procul à Tyro, postea Ptolemæi dictum, Claudii Cæsaris colonia insignis. Vide Plin. lib. 5. cap. 19. & Strab. lib. 16.
Acabe, ἀκαβὲ, Mons est in finibus Aegypti à Ptolemæo collocatus.
Acabis, ἀκαβίς, Civitas est in Cyrenaica Africae regione, Ptolemæo.
Acacius, ἀκάκιος, Patriarcha fuit Constantinopolitanus, vir in primis pius, & Leonis Imperatori gratissimus. Vita ejus vide apud Suidam. & Fuit præterea Acacius, Rhetor insignis, qui Libanii & Iuliani temporibus floruit, teste eodem Suida.
Acacellium, ἀκακελιον Stephano, Urbs Arcadiæ: sic dicta ab Acaco Lycaonis filio, ut tradit Pausanias lib. 8.
Academîa, ἀκαδημία Suidæ, ἀκαδημία & ἀκαδημία Stephano, Locus nemorosus, ab Athenis mille passus distans: ab Academæo heroe, ut Eupolidi placet: Et ἀκαδημία ἀκαδημία ἄκαδημία ἦν hoc est, in ambulatorys umbrosis Academia dei. Ibi versatus est Plato, & philosophiam magna discipulorū frequentia professus est. Vide de ejus sectatores Academici vocati sunt, sicut à Stoa quæ porticus Græcis est, Stoici. Hinc est illud Timonis apud Latium: *vultu modestū, hilarem, severum & gravem præ se ferent. Quæquam & hæmonia torqueri poterit in fastuosum & vultu tetrico Philosophum agentem.* Vide Athenæum lib. 12. Antea per i tenur scribebatur, Academia. Erat autē Academia gymnasium inferior quū superiori gymnasio, cui Aristoteles præerat, nomē esset Lyceum, λέγειν: quæ & inferior ambulatio, & superior dicebantur. & Academia nostro tempore vulgò usurpatur pro urbis parte, in qua celebrantur studiorum gymnasia: ut Academia Parisiensis, quæ vulgò **Acadē** dicitur. & Academia dici quoque potest qualibet litterarum schola insignior atq. celebrior. & Hujus nominis Academia penultima produciatur à Cicerone: Inque Academia umbri-fera, nidoque Lyceo. Sic & in alio versu Laureæ, Tullii: Atque Academix celebratā nomine villam. Verum alii etiam corripunt, & comunita usus servat. Claud. In Latium spretis Academia migrat Athenis. Sidonius: Obruat & quæquam totis Academia sedes. Vtrique rectè. Nam (ut supra diximus) modò Ἀκαδημία apud Græcos scribitur peris, penult. modò Ἄκαδημία per in diphthongum. Fuit etiam eo nomine villa Ciceronis ad Avernū lacum non procul à Puteolis in litore sita, portica & amore insignita: qua etiā Academicis quæstionibus, quas in ea villa cõscripsit, nomē imposuit. Extr: de laude ejus

villae apud Plinium Laureae Ciceronis liberti Epigrammas quod quia elegantissimum & dignum est quod ubiq; & non ibi tantum legatur, hic adscriptimus:

Quod tua Romana vindex clarissime linguæ
Sylva loco melius surgere iussa viret:
Atque Academiæ celebratam nomine villam
Nunc reparat cultu sub potiore Vetus.
Hic etiam apparent lymphæ non ante reperta,
Languida quæ infuso lumina rore levant.
Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
Hoc dedit, hac fontes quum perfecit oper:
Vt, quoniam totum legitur sine fine per orbem,
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ. Plinius

libro 31. capite 2.

Academici, ea, cum, adjectivum, ut, Sectæ Academicæ: hoc est, eorum qui Academicos sectantur.

Acadinus, Fons est Siciliae juxta Delos lacus, Palicis fratibus sacros, ad quem juramenti veritatem explorare ad hunc modum solebant. Juramenti verba tabulis lignicis inscribebant, easq; in fontem deiciebant, quæ supernatantes juramenti integritatem, demerse perjurium indicabant. Alexander ab Alexandro ex Aristotele. Ita quidem ille, sed hæc esse falsa & ex prava lectione Aristot. verborum nata esse, docet: verba authoris quæ subjiciemus, ne quis posthac hic erret: Εἰς τὸν ἄκρον τῆς Πάλλης τοῦ ἁγίου ἕως δὲ τοῦ ἁγίου ἕως δὲ τοῦ ἁγίου. Ergo pro ut dicitur, ut habet Aristot. legitur: ἕως δὲ τοῦ ἁγίου: male ut ex Stephano constat, qui eadem verba Aristot. profert. Vide plura apud Macrob. 3. 19.

Acalandrum, Plinio, Straboni: Fluvius est in sinu Tarentino, non procul à Metaponto oppido. Vide Plin libro 3. cap. 11.

Acallis, idis, Minois fuisse filia creditur, & mater Oaxi. Steph. de Urb. Oaxus (inquit) oppidum Cretæ est, ab Oaxo filio Acallidis, quæ fuit Minois filia.

Acamantis, insula est in mari Cilicio, quæ notiore nomine Cyprus appellatur: dicta Acamantis, ab Acamante promontorio sito ad Occasum. Vide Plin. lib. 4. cap. 31. & fuit etiam Acamantis, una ex decem tribubus Atheniensium: ita dicta ab Acamante Thesei filio. Vide Suidam.

Acamantium, Verbs est in majori Phrygia, opus Acamantis Thesei filii, qui quum in expeditione adversus Solymos se strenue gessisset, locum condendæ urbis à patre impetravit. & Hinc fit gentile Acamantium, & femininum Acamantis, & possessivum Acamanteus, pen. pro d. Vide Steph.

Acamantius, Philosophus fuit Heliopolita. Vide Suid.

Acamarchis, Matinx Nymphæ nomen est, quam Oceani filiam fuisse volunt, cujus meminit Diodorus lib. 6.

Acamas, Promontorium est saluosum in Cypro insula, quod procul aspicientibus duarum mammillarum speciem præbet: à quo Cyprus antea Acamantis vocitata est, auctore Strab. lib. 14. & Meminit præterea Homer. lib. 2. Iliad. Acamantis cujusdam Thracis, qui Trojanorum amicus, & in bello socius erat. & fuit præterea Acamas Thesei filius, à quo una tribuum Atheniensium Acamantis, nominata est: & oppidum Phrygiæ Acamantium: de quibus vide supra.

Acampseonyxis, (aliàs Campseonyxis) fluvius. Plin. lib. 6. c. 49.

Acarnanæ, Emporium est ad mare rubrum, de quo Steph. libro 4. cap. 2.

Acanthon, Mons est Actolix, cujus meminit Plinius libro 4. cap. 2.

Acanthus, Oppidum Mædoniæ, situm ad isthmum ejus Cherisonis, in qua est Athos mons. De hoc Plin. lib. 5. cap. 12. & Item alterum ejus nominis oppidum in Aegypto, tredecim viginti stadiis distans à Memphi. Vide Stephanum. & Ictertium in Asia ad Ninum fluvium: quod olim Dulopolis dicebatur. Vide Plin. lib. 5. cap. 28.

Acatearæ, Populi sunt citra Mæotium: de quibus Plin. lib. 6. cap. 7.

Acipis, pen. cor. Fluvius Asiæ apud Lazos populos.

Acara, pen. cor. Oppidum est in medio Pannoniæ. & Est etiam alterum hujus nominis oppidum, in octava Italiæ regione, non procul à Regio Lepido: cujus meminit Strabo lib. 5.

Acarrha, Oppidum est Lyciæ, in minore Asia: cujus meminit Steph. de Urb. & Iude fit gentile Acarrhus. & Iude fit gentile Acarrha.

Acarnania, Epini pars, quam Achelous ab Actolia dividit. In hac, ut in Epiro, gignuntur equi corpore & viribus maximi, eximiq; pretii: hinc proverbium manavit: Equi Acarnici, Acarnici equi. Convenit uti de re quædam etiam aut insigni præmio. & Est & regio quædam parva in Aegypto dicta Acarnania, sicut scribit Serv. in lib. 5. Aen. & Est civitas non procul à Syraculis (ut inquit Cic. in Verr.) in qua Olympo Iovis antiquissimum sanum fuit.

Acarnan, anis, Qui ex Acarnania est. Virg. 1. Aen. quorum alter Acarnan, Alter ab Arcadia Tegeæ sanguine generus.

Acasta, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hæc in Theogon.

Acastus, Pelix & Thessalorum regis filius: venator sagittis clarus, cujus meminit Ovid. lib. 1. Metam. Hic uxorem Ceteidem, sive (ut Suidæ placet) Atalantam duxit, quæ quum Peleum amaret, neq; ille contra hujus amoris obsequii vellet, ultro eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaq; Acastus Peleo ceu venationis causa in saltum Pelii montis adducto, ibiq; omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: venum Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, accipia Vulcani machæra, Pelium liberavit: qui postea domum reversus, ab Argonautis adjuvus, Acastum cum uxore interfecit.

Acca Laurentia, Faustuli uxor, quem Remulus & Rémus lastravit, & materna solertia gubernavit. Hæc vocata est Lupa, eo quod nobile scortum fuerit: vocantur enim scorta, Lupa, ob avaritiam, cujus causa pudicitiam prostituere: & esse eorum Lupanaria. In honore hujus instituta sunt festa, quæ Romanis testamentis ejus locupletari; Laurentina vocantur: de quibus suo loco plura dicentur. & Fuit & alia Acca Tarantia sic dicta à Tarantio nobili quodam Tusco & diti viro, cuius sepulchrum in Tarantio videtur. Ita dicitur ab oppidulo, cui Acca dicitur: hoc est, Accabicus murus nomen erat. Auctor Stephan.

Accidron, Palæstinæ urbs, quæ postea ab Herode restaurata, in gratiam Augusti Cæsaris appellata est.

Accisi, Populi sunt ad Mæotium: quorum meminit Plinius libro 6. cap. 7.

Accitanti colonia, recepta à Plinio in Hispania citeriore, in conventu Carthagenensi. Vide Plinium libro 3. cap. 5.

Accilius, Tragediarum scriptor fuit, tanta sententiarum gravitate, verborumq; pondere, ut Decius Brutus vir amplissimus temporum ac monumentorum suorum aditus illius capitibus exornaverit: habitus tamen est duriusculus, nequaquam fieri poterat in prima illa nascentis adhuc Poetæ stultitie. Vide Crinitum de Poëtis Latinis.

Acco, Accis, Accis, teste Plutarcho, nomen est mulieris, cuius vel potius reticulamenti, cujus meta solent matris pueri in officio continere, & à peccando deterere. Item avicula, cuiuslibet dicitur nomen: de qua vide plura in dictione ACCIUS.

Accusorum colonia, Vitis Allobrogi esse creditur, quæ postea à Gratiano, Gratianopolis dicta est. Aliàs Acus uno c.

Accidici, penultima correpta, Populi fuerunt in quarta regione Italiæ, qui olim Acquicolis paruerunt. Vide Plin. libro 3. cap. 12.

Accela, sive Accle, penult. corr. Accis. Civitas est Lyciæ dicta ab Acclo Hærculis & Malidis Omphales familia suo. Vide Stephanum.

Accelum, Oppidum Italiæ in ora Venetorum. Vide Plinium lib. 3. cap. 19.

Accerræ, Oppidum est in sexta regione Italiæ in terra Umbriæ. Vide Plin. lib. 3. cap. 14. & Est & alterum hujus nominis oppidum mediterraneum Campaniæ, ad Clanium amnem, cujus frequentis inundatione penes est exstructum. Ad quod alludit Virg. lib. 2. Georg. quum ait: vacuis Clanium non equis Accerris. Hujus incolæ dicti sunt Accerræ, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Acces, Fluvius est in Asia, Chorasiorum, Parthorum, Hyrcanorum, Sarangorum, & Thomaniorum regiones irrigat. De hoc Herod. lib. 3.

Accesæ, pen. cor. Oppidum est Macedoniæ: cujus civitas dicitur Accesæ. Vide Stephanum.

Accesamæ, Oppidum est Macedoniæ, conditum ab Accesamene, uno eorum qui in Pieria regnaverunt. Vide Stephanum. Gentile est Accesamenus.

erythri forma, colore candido, squamis argenteis, oculis magnis, aureis que. Linea recta à bianchiis ad eandem partem tenditur. Plin. lib. 32. cap. ult. Peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne, aphyæ.

Acceus. Pararum acupiscitor nobilis fuit, qui cum Helicone Carytho, Palladis, que Athenis in arce colebatur, pepulum pinxit. Unde etiam nobilitas opera, & insigni arte confecta, vulgato proverbio Accei & Heliconis opera dicebantur. A'acius & E'acius.

Acceus, acceus, Nomen est imperiti medici apud Diogenianum, qui magis augebat morbos, quam tollebat. Hinc fit, ut in Proverbium abiit: Acceus medicatus est, acceus iam est, quando quod magis malo nititur occurrere, tanto magis ingravit. Auctor Diogenianus. Vide Eras. in adag.

Acceus, pen. prod. [acceus]. Ger. Ein fass Indier an wachem rth wachst unsgahet griffe. Fluvius Orientalis, qui in Indu fluvium cadit, magnus & navigabilis circa quem feror arundines tantæ magnitudinis nati, ut singula intermedia incolis præsentem vicem navigit. Estq; gemmifer. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 20. Strabo Acceum vocat.

Acceus, Apollinem apud Heles eundem Pausanias putat, quem Aletes con vocant Athenienses. Cæli. Ant. lib. 9. cap. 19. & ratio nominis confirmat.

Acceus, acceus. Novatianorum Episcopus fuit, sub Constantino Imperatore, de quo vide Suidam.

Acceus, acceus. Nauta ignavissimus, qui semper lunam accusabat, ut parum navigationi opportunam. Hinc locus Adagio, Acceus luna, acceus est. Itaq; Acceus dicitur sunt comprehendentes, quibus nunquam ad bene agendum tempus est opportunum. Diogenianus.

Acceus, acceus. Stephanus, Verbi Siciliæ, ab Acce rege sic nominata, quæ eadem postea Segesta dicta est, ut inquit Servius Virg. 5. Aeneidos: Urbem appellabant permisso nomine Acceam. In ea partem fuorum reliquit Aeneas, quum peteret Italiam.

Acceus, acceus. Filius fuit Crinisi fluminis Siciliæ ex Egesta Trojana muliere, ut testatur Servius. Virg. 5. Aeneidos: occurrit Acceus Horridus in jaculis, & pelle Libydis utiq; hic jam senex, primò Anchisen, & Aeneam Italiam perentes suscepit hospitio, & mortuum Anchisen in Eryce monte Siciliæ sepelivit. Demum iterum à Caithagiee reserentem Aeneam, quod illum venti impulerant, suscepit abscitum vino, & alia munibus, memor veteris amicitie, liberalissimè prosequutus est.

Acceus, acceus. Fluvius Indis navigabilis: iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam urbem condidit.

Acceus, acceus. Nomen mulieris proprium apud Pausaniam.

Acceus, acceus. Oppidum est Cholchidis in ripa Phalidis.

Acceus, acceus. Ponti acceus, Orchomenorum colonia.

Acceus, acceus. cum diphthongo, pen. cor. acceus. Nomen prius Periarum regis (ut scribit Herodotus), à quo reges omnes usque ad Darium descendunt. Hinc Periarum dicitur Achæmenis, & Achæmenis. Fuit alius, Xerxis frater, hoc nomine. Lucan. lib. 2. conjurec in arma Mundus, Achæmenis decurrant Medice Suis Agmina.

Acceus, acceus. Paris Perfidis, ab Achæmene Atgei filio. Auctor Stephanus. Inde Achæmenis: id est, Perfidis vel Parricis. Lucanus: Pallas Achæmenis longe decurte campis.

Achæmenides, [acceus]. Germ. Ein spiefass Vlyff. Pol. Ormek. Fuit unus ex sociis Vlyffis, Ithacus, Adamath filius: à quo apud Cyclopa relidus, vitam in sylvis aliquandiu radicebus, fructibusque sylvestribus sustulit, donec eodem delatus Aeneas, navigationis suæ comitem cum assumpsit. Vide apud Virg. 3. Aen.

Achæorum portus, acceus. Portus est in Troade, sub promontorio ejusdem nominis: ita dictus, quod ibi Græci dactylis suæ stationem habuerunt, quo tempore Trojanis bellum inferebant. Hujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Achæus, acceus. Germ. Ein farnime landesstoffs Peloponnes. Propriè dicitur Peloponnesi regio Septentrionalis secundum litus sinus Corinthiaci, ab ipso Isthmo usq; ad Araxum promontorium & Elorum agrum ad Occidentem extensa dicta, ab Achæo Xuthi filio, ut tradit Strabo libro 8. Hæc & Aegialus dicta, quod penè tota litoralis sit, præcipuasque suas urbes habeat secundum mare extensas. In hæc urbes fuerunt, Bura & Helice à mari absumptæ: item Sydon, Aegira, Aegion, & multæ aliæ, quas enumerat Plin. lib. 4. cap. 5. Hanc Ptolemæus, ut ab Heilade distinguat, Achæiam propriè dictam appellat. Plinius verò hanc insulam Achæiam nomine dignatur. Ptolemæus verò Achæiam nomine (quoties nihil addit) sanctissimam regionem intelligit extra Peloponnesum, quæ à Plinio Hellas sive Græcia dicitur: quæ quidem ab Occidente Epitum à Septentrione Macedoniam habet, & partem Aegæi maris ab Ortu quoque partem Aegæi maris usque ad Sinium promontorium: Meridie Ionium mare juxta litus, quod ab Achæio amne usq; ad Isthmum extenditur. Hujus

partes sunt Attica, Bœotia, Locris, & reliquæ, quæ enumerantur à Plinio lib. 4. cap. 7.

Achæus, vel Achivus, Propriè dicitur, qui ex Achæa oriundus est. Ovid. 4. de Pont. Nec potes infelix conferre Charibdin Achæis. Sæpè tamen uno nomine accipitur pro quibusvis Græcis. Horat. in Epistol. ad Loll. Quæquid delirant reges, plebsinatur Achivi. Fuit etiam Achæus, poëta quidam Eretricus, Tragediarum scriptor, paulò junior Sophocle, qui fabulas 44. docuit una autem vicin. Fuit & aliter ejusdem nominis Tragicus poëta, Syraculis oriundus, qui & ipse decem fabulas edidit. Auctor Suidas.

Achæus, acceus, a, um, pen. cor. acceus. Id est, Græcus. Virg. 2. Aen. Et Danaum solite naves, & Achæica castra. Et Achæicum mare dicitur quod Achæiam Græcorum provinciam ad Meridiem & Occidentem alludit.

Achæus, acceus, ados, acceus. Ovid. Epist. 3. Inter Achæiadas longè pulcherrima matres. Sunt qui legant Achæiadas.

Achæus, pen. prod. idia, Ovid. 5. Metam. Per tot Hæmonias, per tot Achæiadas urbes.

Achæus, idia, acceus. Oppidum est situm ad Orientalem plagam maris Hircani, non procul ab Oxia amne, quod antea Herculea dicebatur, donec ab Antiocho, Seleuci filio instauratum, Achæus cepit appellari. Vide Plin. lib. 6. cap. 16.

Achæna. Fluvii nomen in Arabia, non procul ab Euphrate: de quo Plin. lib. 6. cap. 28.

Achæni, acceus. Populi sunt Scythiæ, qui & Achæni, acceus, dicuntur à Theopompo. Auctor Stephanus.

Achæi, Nomen civitatis, quæ nunc Nozibis appellatur.

Achæritanum, acceus. Oppidum liberum est in Africa propriè dicta: ab ea parte, quæ spectat tractum Cyrenaicum. Plin. lib. 5. cap. 4.

Achæria, acceus. Civitas est Græciæ in Attica regione, eorundem tractus olim potèssima, teste Thucyd. lib. 2. Verba Thucydidi sunt: in à propria à acceus acceus in à acceus, in à acceus acceus. Donec Achæriam pervenerint loci angustissimi maxime unus de his quos vocant pagos. Vide Stephanum. Errantigitur qui aliam in Græcia civitatem ab hoc pago collocant.

Achætes, Fluvius est Siciliæ: & apud Virgilium, assiduas Aeneas comas, in à acceus: hoc est, à cura didus, quæ perpetuò Reges comitant.

Achædorus Vide ECHEDORUS.

Achælois, acceus. Actolæ rex, à quo fluvius ejusdem nominis, qui à Pindo oriens, & Actoliam ab Acarnania dividens, in Mælacum sinum deliuit, Theas antè appellabatur.

Achælois, a, um, acceus. quod modo possessivum est, modo pro Aquæus ponitur. Virg. Georg. 1. Foculaque in ventis Acheloi miscuit urvis. Veteres enim aqua omnem Acheloum nuncupavere, quod primus post diluvium erapisse terra fertur: sive quod Achelous in Græcia (ubi tot ingenia fluerunt) omnium fluviorum celeberrimus fuit. De hoc Macrobi. lib. 5. cap. 18. Hinc Acheloides, acceus, Nymphæ dicitur.

Achemon, sive Achmon, acceus, unus fuit Cercorib, qui unà cum fratre Passalo, nullo non injuriam genere in obvium quæque debachabatur. Hæc erat mater nomine Sennonis, mulier fœdica, quæ filios carere jussit, ne quando in Melampygam inciderent. Evenit deinde, ut Hercules, aliquando sub arbore quadam dormitens, armis in eandem reclinatis, accesserunt Cercopes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptosque vincitos de clava à tergo suspendi leporum sua, atque ad eum modum gestabat. Capibus itaq; pendente deorsum demissis, posticum Hercules nigri pilis horridum, atque hispidum viderunt, non Lydorum more lævæ ac depilatam. Quapropter materni moniti memores, hæc de re inter se confabulabantur. Quod simulac audisset Hercules, cognomine delictatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Hæc Erasmus in proverbio: Ne in Melampygam incidas. Meminerunt hujus fabulæ & Suidas, & Gregorius Nazianzenus.

Achæron, fontis, masc. gen. acceus. Epitum fluvius est juxta Pandosiam urbem, & Achæria palude Theopronia præfluens, multaq; fluvius auctus in sinum Ambracium influens. Quem qui trajecerit, nunquam redire à potèss ferat. Ad quod alludens meretricis apud Plautum amanti repositi que dederat, responderet: Nam itidem ut Achæroni hæc ratio accepti scribitur. Inno receptum, quando acceptum non potèss ferat. Sentit nihilo magis ad amantem redire quod in meretricia domum est delatum, quam redeunt ab inferis mortu condere, ut Catullus ait, negant redire quæquam. Et & ante Achæron. teste Strabonem in agro Brundisibi Alexander Mulostris rex à Lucanis cruciatus est, Dodonæo decernens oraculo, quo jubebatur Achæriam aquam, Pandosiamq; urbem cavere.

A + vire.

vere. & dicitur autem Acheron, non ut quidam somniant, ab *αχέρων* (sic enim diphthongo scriberetur quod fieri non potest, quum penultima semper corripiat) sed potius *αχέρον* & *αχέρον*, quasi doloris fluvius. Unde etiam poetae fluvium inferorum esse sixerunt. [Germ. Ein Hellscher Fluss.] Virg. 7. Aen. Flebere li nequeo superos, Acheronta movebo. & Ab Acheron sicut adjectiva, Acherusius, a. um. *αχέρωνος*, & Acherontius, *αχέρωντος* & *αχέρωντος*, Aristophansi, & Acheronis apud Plautum: Verum enimvero nullus adæq; est Acherons. Accipitur etiam pro infero loco.

Acherontion, *αχέρωντιον*, Populi sunt in agro Brutio juxta Acherontem fluvium habitantes: quorum meminit Plinius libro 3. capite 5.

Acherontia, Civitas parva Apulie in monte sita: quam ob hoc *midam* appellavit Horatius: quia parva est, & in montis conluta summitate, sicut nidi avium in fummis arboribus. Horat. lib. Carm. 3. Mirum quod foret omnibus Quicumque celsæ nidum Acherontia. *αχέροντιαν*.

Acherusia palus, *αχέρωνια λίμνη*, inter Capuam & Aversam, per aperta plana ad ipsas usq; Cumas penè diffusa. Diodorus lib. 2. Bibliotheca, agens de sepulchris Aegyptiorum, qui Helopolim accolunt, tradit paludem esse Acherusiam, in quam immittuntur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim verò ipsam quæ trajicitur, Barim: hoc est, onerariam appellari: inde natam de Charonte, qui animas trãsvehebat Stygem, fabellam. & Acherusia, item specus est juxta Heracleam urbem, ab Hercule conditam in litore maris Euxini, ad manes usque (ut fama fert) pervius, & ex eo Cerberum ad superos tradum incolæ memorant. De hac Ovid. lib. 7. Metam. Specus est tenebroso cæcus hiatus, Et via declivis, per quam Tyrius heros Rediit, contraque diem, radiosque micantes Oblinquantem oculos, nexis adamante catenis Cerberon attraxit. & sit lacus Therprotie in Epiro, ex quo amnis Acheron profuit, qui in Ambraciam sinum defertur. Auctores Pomp. lib. 2. & Strabo lib. 5, & Plin. lib. 3. cap. 5.

Achillis, *αχίλλης*, Plutarcho, Scivi Aegyptii nomen est, cujus manu interfectus fuit Pompeius. Lucan. lib. 4. Pharsalia: sceleris delectus Achilles. De hoc vide plura apud Plutarchum in vita Pompei.

Achillia, *αχίλλια*, Insula est exigua, Borysthenis ostio objecta: ab Achille in ea sepulto nomē habens: ut refert Pomp. lib. 2. & Est & Achillia, *αχίλλια*, herba millefolio similis, qua Achilles illius inventor Telephum sanasse fertur, teste Plin. lib. 25. cap. 5. Hodie tamen parum est cognita, inquit Cordus.

Achilleus cursus, *αχίλλειος δρόμος*. Peninsula est non procul ab ostio Borysthenis amnis, ad formam gladii in transversum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.

Achilleia, *αχίλλεια*, Opus est Statii Papinii, quo ille Achillis pueritiam descripsit, totâ ejus vitam profequitur, nisi immatura ejus mors tam insignis nobis opus invidisset.

Achilleon, *αχίλλειον*, oppidum Troas juxta tumulam Achillis, à Mitylenis conditum, ubi clavis ejus steterat, auct. Plin. lib. 5. cap. 12. & 30. & Est & castellum prope Smynam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus, Messene, Steph.

Achilles, sive Achilleus. [αχίλλης. German. Ein hantveser Hauptman der Griechen vor Troja.] Nomen viri apud Homerum celeberrimi. Hujus nominis genitivus tam in i, quam in is finitur, Achilles à nominativo Achille: Achilli verò à nominativo Achilleus. Nomina enim in ewa, per diphthongû terminata, quæ more Latino genitivum faciunt in ei, per duas syllabas, sæpè per crasim contrahuntur, in ei diphthongû, vel i longû, ut apud Virg. 1. Aen. Troas reliquias Danaum atq; immitit Achilli. Interdum solvitur hæc diphthongus in carmine: dicimusq; Achillei, pro Achilla, & Vlyssæi, pro Vlyssa. Horat. lib. 1. Carm. Nec cursus duplicis per mare Vlyssæi. Hic Pelei, & Thetidis filius Chironi nutridus datus est. Inter filias Lycomedis habitu muliebri absconditus, ex Deidamia generavit Pyrrhum. Iratus Agamemnoni, post mortē Patrocli suscepit à Vulcano arma nova, Hectorē occidit. A Paride conjugium Polyxene sperans tandem occidit, & in Sigæo sepelitur. & Tantæ fortitudinis fuisse fertur, ut (teste Gell. lib. 2. cap. 11.) insigni fortitudine duces Achilles appellentur, & Argumentum Achilleum, quod sit insuperabile & insolubile, vocetur. Quicquid itaq; invictum & insuperabile volumus intelligi, Achilleum dicimus. Unde deus qui omni in re vinceret, dictum fuisse ex Aristophane conijciendum est. Iecit Achilles duas tellegas & quatuor, *αχίλλης αχίλλης αχίλλης αχίλλης* & *αχίλλης* propterea quoddam tellegatum iactus felix esset.

Achillia, Achillidos, *αχίλλιδος*, Insula in Ponto Euxyno ad Borysthenem, teste Plin. lib. 4. cap. 12.

Achimenes, lege Achamenes, & vide in dictione ACHAE-MENIA:

Achifaris, Oppidum, Plin. lib. 6. cap. 24. 30.

Achifarmis, *αχίφάρμις*, Africae populi, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 30.

Achne, *αχνη*, auctore Plin. lib. 5. cap. 31. Insula est Rhodiorum in mari Carpathio, quæ deinde Castos dicta est. & Achne etiam id est *αχνη*, significat minutas quasdam festucas ex spica immitturandâ evolantes: & latius accipitur pro quibusvis rebas minutis dicta quasi ab *αχνη*, ab a privativo, & *αχνη*, teno. Vide Erasmus in proverbio: Ne ramenta quidem.

Acholai, *αχολαι*, Oppidum est Arabie non procul à Nabaria, Auctor Plin. lib. 6. cap. 28.

Acholla, *αχολλα*, Libera civitas est in Africa propriè dicta, non procul à Zella, auctor Strabo, lib. 17.

Achomæ, & Achomeni, populi sunt Arabie felicit. Steph.

Achor, *αχώρα*, Deus habitus est apud Cyrenæicos, cui sacra faciebant, quoties mustarum multitudine pestilentiam intuebant, quæ proinus ut Deo huic litatum erat, exinguebantur. Vide Plin. lib. 10. cap. 28.

Achradina, pen. prod. *αχράδινα* Stephano, Pars est urbis Syracusanæ, cum reliquis urbis ejus partibus ponte conjuncta. Vide ejus descriptionem apud Cicero, Act. in Ver. 6.

Achriane, *αχρίανη* Stephano, Oppidum est ad mare Hydruntium, cuius meminit Polybius lib. 10.

Achrua, Ptolemæo, est civitas Arabie felicit. Vide Achomæ.

Acibi, *ακίβη*, Populi sunt in Sarmatia Europa post Riphæos montes. Recensentur à Ptolemæo.

Acidalia, *ακιδάλια*, Veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci *ακιδάλια* dicunt vel certe à fonte Acidalia, qui est in Orchomeno Bœotiae civitate, in quo se Græci lavant, quæ Veneri sunt sacra. Ipsius enim & liberi filie sunt nec immittit. Græci enim per horum serè numinum muera coactilian. Hæc Servius.

Acidalius, penult. corr. *ακιδάλια* Suidæ. Fons in Orchomeno, oppido Bœotiae. Veneri sacerunde etiam Acidalia dicta est. Virg. 1. Aeneid. -at memor ille Mauris Acidalia. In hoc enim fonte se Græci lavare dicuntur: unde & ipse. Sorores Acidaliae passim à Poëtis appellantur. Græci hunc fontem *ακιδάλια* esseferunt fremmino genere, respicientes nimirum ad sublimium *ακιδάλια* vel *ακιδάλια*, ejusdè generis. Nos Acidalius effluens qui fontis nomē in masculino genere appellamus, quæ admodum etiam Castalum dicimus, quem illi *ακιδάλια*.

Acidon, *ακιδών*, Amnis est in Elide Peloponacti regione, tandem sepulchrum præterlabens. Strabo.

Acidulus, Fontis nomen in agro Venafranonita dicitur, quod aquas haberet acidulasid est, subacidus. Plin. lib. 31. cap. 2.

Acenses, Olim populi erant in Latio, qui unâ cum reliquis Latinis carnes in monte Albano solebant accipere. Horum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Acila, *ακίλα*, Emportus est maritimum Arabie, distant auctore Plin. lib. 6. cap. 28, in descriptione navigationis Indiciæ ingratum diurnum navigatione à Bereaie Troglodytarum urbe.

Acilifena pen. prod. *ακίλιφαινα*, Regio est Abia inter Taurum, & Euphratem: de qua Strabo lib. 11.

Acilorum, Romæ nobilis fuit familia, ex qua fuit Acilius ille Glabrio, cui devicto Antiocho statua oblata est aurei tracteis incurvata: ut annotavit Cælius Rhod. lib. 29. cap. 24. & Item Acilius prænomine Marcus, quo consulatum gerens cum C. Porcio, lætæ & sanguine pluisse, auctor est Plin. lib. 2. cap. 56. & Fuit & Acilius cognomine Buta, cui post amplissimum patrimonium absumptum, inopiam suam confestim nihil aliud à Tibeno responsum est, quam illum serò expectatum esse. Vide Suet. in Tiberio.

Acimero, Oppidum est ulterioris Hispanie, in tractu Celtiberico, juxta Lusitaniam in cõventu Hispanie: de quo Plin. lib. 3. cap. 1.

Acina, *ακίνα*, Oppidum est interioris Aethiopiæ, ultra Syonem, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Aciris, *ακίρις*, Fluvius est in ea Italia parte, quæ olim Gurgina magna dicta est, juxta Heracleam & Metaponon Plin. lib. 3. cap. 1.

Acis, *ακίς*, Fluvius Siciliæ, ex Aetna procedens ex cuius ripa fertur Polyphemus saxum in Vlystem jam fugientem eiecisse. & Acis, Insula una ex Cycladibus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Acis etiam adulescentis Siculi nomen fuit. Fauni & Symmachus filii, qui quum Galatæam Nympham adamaret, à Polyphemo rivale suo est occisus, & deinde in fontem sui nominis mutatus. Vide Ovid. 13. Metam.

Acitani, *ακίταναι*, Hispana gens simulacrum Martis radiis ornatum maxima religione colens, quæ Necyri id est, Marti vocant, Macroh. Satyr. lib. 1. Vide Strabonis lib. 4. initio.

Acitavones, Plinius libro 3. capite 20, numerat inter populos Alpinos.

Acichius, *ακίχιος*, Fluvius est Siciliæ, non procul à Lilybæo promontorio in mare influens. Auctor Ptolemæus.

Acmeta, Arabie regio, Steph.

Acme, est mulietis nomen apud Catullum.

Acmedæ, penultima producta, *ακμεδæ*, Septem sunt insule

post Hyberniam, non procul ab Orcadibus. Vide Plin. lib. 4. capite 16.

Acmonia, *ἀκμόνια* Stephano, Vrbs est Phrygiæ in conventu Synnadicorum: cuius meminerunt Ptolemæus & Stephanus.

Acmonienſes, ſive ut apud Plinium Nat. hiſt. lib. 5. cap. 25. legitur, Acmonienſes: *ἀκμόνιον* Stephano, populi ſunt Acmonienſis urbis.

Acmonides, *ἀκμόνιδες*, Inter Vulcani miniſtros numeratur: dictus *ἀκμόνιος* hoc eſt, incude.

Acœtes, *ἀκœτης*, apud Ovid. lib. 3. Metam. nauæ pauperis nomen eſt, quod & ipſum vocis cõpoſitio indicat. *ἀκœτης* enim apud Græcos ſonat, ſine cubili.

Acolitanum, *ἀκολιτανόν*, Oppidum liberum eſt in Africa propinqua, ab ea parte qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Vide Plin. lib. 5. cap. 4.

Accontus, *ἀκκόντιος*, Venator egregius, ut docet Statius lib. 7. Thebaid. donec flammatus Accontus Strage virum, cui factas ferat proſteraere virtus.

Accontion, *ἀκκόντιον*, Oppidum eſt Arcadiæ, nomen habens ab Accontio Lycæonis filio. De hoc Stephanus.

Accontius, *ἀκκόντιος*, Bœotia mons eſt, teſte Plin. lib. 4. cap. 7.

Accontius, *ἀκκόντιος*, Adoleſcentis nomen eſt ex Cea Coryciani inſula oriundi, qui quum in Dianæ templo Cydippen conſpexiſſet, ejus amore captus, devolvit ad pedes ejus malû hujusmodi cæmine inſcriptum: Me tibi nupturam (felix eat omco) Accontio, ſuro quam colimus, numina magna dæ. Poſtea à patre alteri deſponſa, quum periculoliſſima febrî eſſet correpta, rata perjurium, morbi ſui cauſam eſſe, malû Accontio nubere, quam Dianæ iram ulterius expeti. Exiit hac de re *ἀκκόντιος* Ovidii epiſtola, una Cydippe, Accontio altera.

Acra, Vicus eſt Panticapæniæ agri ad oſtium Mæotis 70. ſtadiorum freto à Corocondamæ oppoſita ſibi urbe diſcretus. *ἀκρæ*. & eſt & acra cognomento Lapygia, promontoriû extimum Salentinorum, quo quàm longiſſimè (ut inquit Plin. lib. 3. cap. 11.) in mare excurrit Italia: Lapygia cognomentum diſcriminaſis gratia additum eſt. Nam Græci quilibet promontoria Actas, *ἀκρæ* vocant. Vide de pleraq; urbes in promontoriis ſite, *ἀκρæ* appellantur. Vide Stephanum, qui decem hujus nominis urbes enumerat.

Acraſathena, Vna eſt ex decem Iudææ ſoparchiis, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*. Vide Plin. lib. 5. cap. 14.

Acraſina, vel potiùs Achraſina Stephano, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, vide ſupra Achraſina, & infra in dictione SYRACUſAE.

Acraſium, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Dicta ſuit à Corinthiis, quòd *ἀκρᾶς* eſt: hoc eſt, in promontorio quodam inter Lechaû & Pagas, non procul à Corintho coleretur: ubi & vetuſtium ejus extabat oſculum. Strab. lib. 8.

Acraſiphia, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Vrbs eſt Bœotia, quæ ab Homero Arne vocatur: dicta Acraſiphia, ab Acraſipho Apollinis filio, ut Stephano placet. Hanc Strabo neutro genere eſſet, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*.

Acraſis, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, penult. correp. Nobilis artificis nomẽ eſt, qui in auro, argentoq; calando plurimùm præſtitit: cuius etiam Plinius in Rhodi in templo Liberi patris opera quoddã extabant, Bacchæ ſcilicet & Centauri in ſcyphis celati. *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*. Vide Plinium lib. 33. cap. 12. & eſt item Acraſas, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς* Stephano, Mons Sicilia, non procul à Pachyno promontorio, cum oppido ejusdem nominis, quod à Latinis Agrigentum dicitur, teſte Plin. lib. 3. cap. 8. Virgil. 3. Aeneid. Arduus inde Acraſas olleat maxima lögè Mœnia. Stephanus exiſtimat hanc urbem, ut pleraq; in Sicilia, à præterlabente fluvio nomen accepit. Alii ab Acragante Iovis & Alteropes filio dictam putant. Quatuor præterea alias hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit: alteram in Eubœa: tertiam in Cypro: quartam in Aetolia. Scribitur & Acraſas per quintam conſonantem in ſecunda ſyllaba. Hinc deducitur gentile Acraſantius, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*. Lucr. lib. 1: Quorum Acraſantius cum primis Empedocles eſt. Hoi Latini vocant Agrigentinos.

Acraſus, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Bacchantium Genius Athenis ſpectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Autor Pauſ. in Attica.

Acraſiſci, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Populi ſunt Pannoniæ inferioris, juxta Scordicoſcos: de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.

Acraſienſes, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Populi ſunt Sicilia, ſtipendiarii Romanorum, non procul ab Acraſia oppido: de quibus Plinius libro 3. capite 8.

Acraſia, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Oppidum eſt Hiſpaniæ in cõventu Hiſpalenſi: de quo Plin. lib. 3. cap. 1. Item aliterum in Peloponneſo, ad oſtium Eurotae fluvii, in ſinu Laconico: de quo Ptolemæus.

Acridophagi, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Ger. *Hyndereiden freſter* (in *Wald in Moreland*.) Populi ſunt inter Aethiopes, veloces curſu: vita verò adco brevi, ut annoliſſimus quadraſeſimum annum non excedat: ſolis ferè locuſtis victitant, à quibus & nomen invenitunt. Nam Acridas, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Græci dicunt, quæſnos

Acraſia. Vide plura de his apud Diodorum Siculum, libro 4. cap. 3. Et Matthæus Ioannem Baptiſtam referet locuſtis uſum, capite 3.

Acrilla, *ἀκρῖλλα*, Oppidum eſt Sicilia, non procul à Syracuſis: cuius in cois dicuntur Acrilla, *ἀκρῖλλαι*. Vide Steph.

Acro, onis, Loctus, Philoſophus fuit Pythagoricus, cuius meminit Cic. lib. 5. de Finib.

Acroſius, penult. correp. [*ἀκρῖος*]. Ger. *Ein König der Argovorum vob ein Vater Danaos* (weilte Jupiter beſchlaſſen hat) *aiſt er ſich in ein güldnen Siegen vergeſſet hat*.] Filius fuit Abantis, & pater Danaës, qui Proeto fratri in regnum Argivorum ſucceſſit. Hic cõ oraculo monitus eſſe fore ut à nepote vita exueretur, filiam ſuam unicam munitiſſimæ turri incluſit, eo conſilio, ut ea perpetua virginitate damnata, omni, qui à poſteritate impendere videbatur, metu ſolveretur. At Iupiter Danaës amore captus, in ſpeciem imbris aurei ſe transformavit, & per impluvium in puellæ gremium deſcendit: votiq; compoſ factus, ex ea Perſeum genuit. Quod ubi Acroſius animã dedit, filiam unã cum infantulo recẽs nato in arcam impoſitam, in mare abiecit: quæ ad litus Apulum appulſa, & à piſcatoribus excepta, ad Pelumnum regem deducta eſt. qui & forma ejus & genere adduſtus, eam ſibi uxorem delegit. Porro Perſeus ſimulac adolevit, adverſus Gorgonas expeditione ſuſcepta, victor evaſit: nec ita multo poſt Argos venit, ſaxi cum Meduſæ caput ferens: in quod quum forſè Acroſius incidit, in lapidem tranſmutatus eſt. Hæc ex Ovid. & aliis. & Fuit & Acroſius alter, Vlyſſis avus paternus: quem alii Arceſium legunt apud Ovid. Metam. 11. Verba Ovidii ſunt: Nam mihi Lærtis pater eſt Acroſius illi, Iupiter huic.

Acroſionæus, *ἀκρῖος*, a, um, adjectivum, *ἀκρῖος*. Virg. 7. Aen. hæc dicitur urbem Acroſionæis Danaë fundiſſe colonia.

Acroſionides, Acroſionida, penult. correp. Patronymicum maſculin. gener. *ἀκρῖος*, Perſeus Acroſii ex Danaë nepos, Ovid. 4. Metamorph. Verit in hunc Harcon madefactam cæde Meduſæ Acroſionides, adigitq; in pectus.

Acroſionæ, *ἀκρῖος*, penult. præd. patronymicum femin. ab Acroſio deductum, quo ſignificatur Danaë filia Acroſii, & Perſei mater.

Acraſtas, Peloponneſi promontorium juxta Mælam & Tanarum. Autor Pompon. Mela, lib. 2. & Plin. lib. 4. cap. 13.

Acroathon, *ἀκρᾶς ἀθηνᾶς*, Oppidum eſt Thraciæ in vertice montis, qui Athos dicitur, ſitum unde & nomen habet. Pompon. Mela, lib. 2.

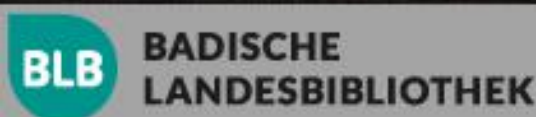
Acrocerania, *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*, orum, vel Acroceranil montes, [*ἀκρῖος ἀθηνᾶς*]. Ger. *Das hoch Gebirg ſo durch Epirum an das Meer ſoſt und aiſt viel aiſt ein Meer ſoſt* (ſo das Griechiſch Meer vom Joniſchen vobezühlet) Montes ſunt in fronte Epiri, Ionium mare ab Adriaico diſtantes: ita dicti, quòd propter immenſam altitudinem vertices habeant fulminibus maximè obnoxioſi, *ἀκρῖος* enim verticem ſignificat, & *ἀθηνᾶς* fulmen. Horat. lib. 1. Carm. ad Virgil. Qui ſiccis oculis monſtra natantis, Qui vidit mare targidum, & infames ſcopulos Acrocerania. Plin. lib. 3. cap. 23: Inde initium Epiri; montes Acroceranil. Idem in proœmio lib. 4. Item ejuſdem libri cap. 1: Non defuerunt qui & juxta Armenicam montes Acroceranios collocaerent: verum illi nominis vicinitate lapſi ſunt. Si quidem illi Ceranil montes appellantur, non Acroceranil. De quibus vide Plin. lib. 3. cap. 27. & infra ſuo loco.

Acroceranion, *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*, Eſt primum Epiri promontorium, eaq; Acroceraniorũ montium pars, quæ mari immineas ſecundum Europæ ſinum à tertio: hoc eſt, Adriaticũ mare ab Ionio dividiſſiſſatq; à Lacinio, extremo Italiæ promontorio 75000. paſſ. Vide Plin. lib. 3. cap. 11 & 29.

Acrocœmæ, *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*, Populi ſunt Thraciæ, à capilloſũ longitudine dicti, quòd antias in fronte, mulierum more demiffas geſtarent. Autor Homerus in Catalogo navũ. Sed apud cum *ἀκρῖος ἀθηνᾶς* appellati *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*, Thraces ſatis conſtat: idq; non quòd antias in fronte demiffas geſtarent, ſed quòd in ſummo capite capilloſos alerent: id eſt, *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*. Vide Eufath. & Herodorum.

Acrocœrinthus, [*ἀκρῖος ἀθηνᾶς*]. Ger. *Ein hoher Berg bey Corinthe*.] Mons Peloponneſi inter duo maria, Aegæum ſcilicet & Ionium, ſtadium trium & dimidiati altitudinis ad perpendicularium: ſub cuius radice in plano, inſar menſa, jacet oppidum Corinthus. Strabo lib. 8, autor eſt montem hunc in cœnibus ita fuiſſe circumdarum, ut arcis uſum præberet: quòd ſi, ut minimè mirum videri debeat. Acrocœrinthũ à Plinio *arcem* appellat, quem Strabo montem vocat. Plin. lib. 4. cap. 4. Medio hoc intervallo, quod Iſthmi appellavimus, applicata colli habitatur colonia Corinthus, antea Ephyra dicta, ſexagenis ab utroq; litore ſtadiis, è ſumma ſua atce, quæ vocatur Acrocœrinthus, in qua fons eſt Piſthene.

Acrocliffis, *ἀκρῖος ἀθηνᾶς*, Ax eſt in colle ſupra Liſſam Myricl urbem, cuius meminit Strabo lib. 7.

Acrolochia, ἀκρολοχία, Promontorium est Aegypti ad Pharon, Strabo lib. 17.
 Acron, ἄκρον, Fuit Centensium rex eo nomine, quem Romulus singulari certamine vicit, eiusq; arma Iovi Feretrio dedicavit. & Acron præterea medicus Agrigentinus fuit, qui Athenis unâ cum Empedocle philosophatus est. Antiquior fuit Hippocrate. Scripsit lingua Dorica de victu salubri librū unū, autore Suida. Vide Laërtium in Empedocle.
 Acronius lacus, [ἀκρονία λίανη, Ger. Der Cösten, et sic oder Dödenst.] Olim dictus, qui aliis nominibus & Podamicus, & Brigantinus nuncupatur. Hodie à Constantia urbe imminente, Constantiensis dicitur. Pompon. Mela, lib. 3. Rheus ab Alpibus decidens proprie à capite duos lacus efficit, Venactum & Acronium.
 Acrorei, Urbis Triphylia, Steph.
 Acrotadus, ἄκροτάδης, Insula est in sinu Persico: de qua Plin. lib. 6. cap. 27.
 Acrothion, Vide ACROATHON.
 Actæon, ἄκτων, cū diphth. Aristi & Antonois filius à Diana in ceruam cōversus, & à suis canibus dilaceratus. Vide fabulam apud Ovid. lib. 3. Metam. & Fulgentium, atq; etiam in Commentariis Apollonii lib. 4.
 Actonia, ἄκτωνία, Insula est in mari Germanico, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 13.
 Actæ, ἄκται, Græcia regio nobilissima, quæ postea ab Amide Graeci regis filia, Actica nominata est. Dicitur Actæ, vel ab Actæo quodam rege indigena, ut refert Stephanus: vel potius, quod maxima sui parte littoralis sit, & ad mare extensa. Nam ἄκται Græci littus vocant. Plin. lib. 4. cap. 7. In ea prima Attica, antiquitus Actæ vocata.
 Actæus, ἄκταιος, a, um, id est Atticus, ἄκταιος, Ovid. 1. Metamorph. Separat Ionios Actæis Phocis ab arvis.
 Actines, ἄκταινες, Rex Aethiopiae, qui Amalium Aegypto depulit, quod non à immo deratē tyrannidem exercebat, regniq; eius occupavit. Vide Diodorum lib. 2. cap. 1.
 Actium, ἄκτιον, Epitri promontorium, ubi Augustus, de victoria navalis prælio Antonio & Cleopatra, urbem condidit: & Nicopolim à victoria nominavit.
 Actius, ἄκτιος, a, um, & Actiacus, a, um, ἄκταιος, Virgil. 3. Aen. Actiæq; Iliacis celebramus littora ludis. Sappho ad Phaonem: Cur ad Actiacas miseram me mittis ad oras?
 Actius navitus, Iocytus Tarquinii Prisci temporibus Augur fuit, quem insperante rege, corde novacula discidisse fabulantur. Vide Liv. lib. 1. ab Urbe. Alii malunt scribere Accius.
 Actius, sive Accius, Fuit Tragediarum scriptor, natus liberitinis parentibus, & inter colonos Pisaurum deductus: à quo & fundus Actianus iuxta Pisaurum dicitur. In scribendis Tragediis, sententiarum gravitate, verborum pondere, personarum autoritate clarissimus extitit. Vide supra ACCIVS.
 Actior, ἄκτιος, Comes fuit Hercules in expeditione contra Amazones, in quo bello vulneratus, quō domū redire vellet, in itinere mortuus est. & Actoides, ἄκταιοιδης, Patroclus, nepos Actonis. Is enim ex Argina, quam ei Iupiter à se vitiatam uxorem dederat, Menœcium genuit. Menœcius autem resida Argina, Opuntem in Locros se cōtulit, & ibi Patroclum genuit. & Fuit & Actior quidam Auruncus, cuius meminit Virgilius lib. 12. Aeneid. validam vi coaripit hastam Actonis Aurunci spolum, etc.
 Actuarii, ἄκταιοί, Medici Græci nomē, qui plurimis scriptis voluminibus, artem suam illustravit: ex quibus etiam hodie sunt in manibus septem libri de urinarum ratione.
 Acusilaus, ἄκουσίλαος, Ger. Ein Kiedner zu Nifon. Atheniensis Rhetor, qui Galba imperante sese Romam contulit, ibiq; ludum aperuit tanto successu, ut moriens Atheniensibus decem myriades ex scenore partas reliquerit. & Fuit & Acusilaus quidam Argivus Historicus, qui Genealogias quasdam conscripsit, ex æneis tabulis, quas patrem eius serunt invenisse, quem in domo sua nescio quid foderet. Vtriusq; meminit Suidas.
 Acutea, pen. prod. ἄκταια, Hispania urbs est Stephano: cuius incolæ dicuntur Acutani, ἄκταιοί.
 Acuria, P. Vitellii uxor. Tacit. lib. 5.
 Acylas, ἄκυλας, Philosophi nomen, qui Dialecticos commentarios conscripsit de Syllogismis. Suidas.
 Acyphas, ἄκυφος, Oppidū est in Dorica tetrapoli, ut ex Theopompo refert Stephanus.
 Acyros, ἄκυρος, Stephano, Insula est non procul à Creta, è regione Cydonia civitatis, quæ alio nomine Melos appellatur. Vide Plin. lib. 4. cap. 12.
 A ante D.
 Ada, ἄδα, Filia fuit Hecatomni Caria regis, & Artemisia soror, quæ Hydrico fratri nupsit ut tradit Strabo lib. 14.
 Adachida, ἄδαχίδα, gens Lybica, Steph.
 Adadata, ἄδαδά, Civitas Pisidarum, ad Taurum montem. Strabo lib. 12.

Adad, teste Macrobio Saturnal. libro 1. capite 23. non Adab, quemadmodum hæctenus legebatur, Assyriorum summus habebatur Deus. Cui etiam deam Atargatim uxorem assignabant: per Adad Solem, per Atargatim Terram intelligentes: quod ex his duobus potissimum cuncta credenti procreant.
 Adæ, ἄδης, Oppidū est Acolidis, 40 stadiis ab Hyæra promontorio distans, nō procul à Cuma. Auctores Strab. lib. 12. & Plinius lib. 5. cap. 20.
 Adam, ἄδης, Hebraica lingua (Sicut lib. 1. Iosephus scribit) id est quod Ruber: quoniam è rubra terra factus est.
 Adamastus, ἄδαμαστος, Ithacensis fuit, pater Achæmenidis, socii Ulyssis: ut videre est apud Virgil. Aeneid. lib. 3. Latine interpretari possumus indomitum, ab à privativa particula, & ἄδης, domo.
 Adamiani, vel Adamitæ, Hæretici, ab Adam nominati, cuius imitatur nuditatem, quæ fuit in Paradiso ante peccatū. Creditur enim quod nuptiæ futuræ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaq; hæretici, sceminaq; conveniunt, nudi lecti nec audiunt, nudi celebrant sacramenta. August. lib. de hæreticis ad Quodvultdeum.
 Adana, ἄδανα, Verbs Cilicia: ita dicta ab Adano, qui eò coloniam deduxit unâ cum Soro, postquam bello adversus Tarcentes gesto, inferiores discessissent. Auctor Stephanus. Meminit urbis huius & Plin. lib. 5. cap. 27.
 Adani, ἄδανί, Insulae duæ sunt in sinu Arabico, quas commemorat Ptolemæus.
 Adaripolis, urbs Persica, Steph.
 Adbellum, oppidum, Plin. lib. 57. cap. 233.
 Adduf, Fluvius est in Insulibus, qui per medium Larium lacum fertur, ita ut aquæ non commisceantur. Claudianus Adus quo scissas spumofior incitat undas. Vide Plinium, lib. 2. capite 103.
 Adelpheids, ἄδελφίδης, Historicus fuit M. Antonio familiaris, qui eius in Parthos expeditionem conscripsit, in qua ipse & adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11.
 Adér, ἄδερ, [ἄδερ,] locus iuxta Bethleem, ubi vel angelorum grex in ortu Domini cecinit, vel Iacob peccata sua pavit, loci nomen imponens, vel (quod verius est) quodam vaticinio futurum iam tum mysterium monstrabat.
 Aderco, ἄδερκος, Hispania urbs est Stephano: cuius ceteri dicuntur Aderconitæ, ἄδερκωνίται.
 Ades, ἄδες, à Græcis dicitur inferorum deus, quæ nos Dæmō & Plutonium appellamus: ita dicitur ab à privativo, & ἄδης, videtur: propterea quod à in densissimis inferorum tenebris, nocteq; profunda perperuū agens nihil cerneat videatur. Nam hæc æneis lucidus medio (qui apud inferos nullus est) visio fieri non potest. Græci tamen Grammatici dictionis huius principium contra eymmi naturam aspero spiritu scribendum præcipiunt.
 Ades, sive Hades, ἄδης, Molossorum rex, cuius filiam nominat Cora apud Acherontem fluvio conatus est rapere. Pithonem. Unde factus est locus fabulae, Pithonem ad inferos dēdēdē, & uxorem Divi Persephonem, quæ & Cora, ἄδης à Græcis dicitur, rapere voluisse. Vide Calium Rhodig. lib. 7. cap. 13. & Platarchum in Theleo: qui tamen regem hunc non Adem vocat, sed Aidonem.
 Agindēstriūs, Cattorum princeps, Tacit. ad fin. libri secundi Annal.
 Adiabara, Populi sunt Aethiopiae. Plin. lib. 6. cap. 20. Deinde contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaras nominaverit.
 Adiabene, ἄδαβηνή, Est ultra Armeniam regio, quæ Assyria ante dicebatur, ut placet Plinio, libro 5. capite 12. Ptolemæus verò, & Strabo Adiabenam Assyriae portionem faciunt, tamque ad ortum collocant ultra Mesopotamiam. Nomen habet à difficili transitu, ab à privativo, & ἄδης, Transitio: Annium enim, qui cam figant, militudo, iter reddidit impeditum.
 Adiatorix, ἄδατοριξ, Meclii cuiusdam Galatia Terrarum filius fuit, qui quum apud Heracleā Ponticam, coloniam Romanorum eò in usum non esse una iussu Antonii jugulasset, post id prælio Achaico captus, & in triumpho circumdatus, unâ cum filio jugulatus est. Strabo lib. 12.
 Adilifius, ἄδελφίσις, Mons est Bœotia, de quo Plinius libro 4. capite 7.
 Adimantus, ἄδιδμαντῆς, Nomen viri Atheniensis, filii Platonis, Laert. lib. 3. & Fuit etiam hoc nomine Cōmilitonem dux, qui quum Themistocli cœlium objiceret Num. pueri, respondit Themistocles, exulcra quempiam esse, qui ducem habeat trimeses. Suidas.
 Admetē huius Admetes ἄδμητης, pen. prod. Oceani & Thyos filia, teste Hesiodo in Theogonia.
 Admetūs penultima pro ducta, ἄδμητος, Suidæ, Thestion rex fuit, cuius armenta novem annos Apollinem parvis ferunt, quæ